

מסורת הש"ס

(א) ימותו מן: טו: מסורת
טו: גמ' מ: מרדכי פו:
(ב) כגל כחל כ: (ג) שבת
קל: יו"ט, (ד) שבת קטן,
שקל, (ה) כ"ב ג, (ו) ליל
ל: קדושין יא: כסדרה ג,
(ז) מסורת טו: (ח) דף
(ט) דף עבד, (י) דף עבד,
(יא) מסורת דף טו:
(יב) גמ' דף מ:
(יג) מסורת דף ל:
(יד) גמ' דף טו: גמ' מ:
דף הקדש, (טו) גמ' דף
קטן פירות טו: הפסח
מחיל, (טז) אליהו ד"ה ויהי
יכול למד דף ח' א"ס א"ס
ל"ה תתק א"ס, הפסח
מחיל גמ' דף (יז) ד"ה
הס, (יח)

תורה אור השלם

1. אך אם יום א' יומים
יעמוד לא יקם כי כספו
הוא: שבות כא כא

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה הקדש וכו'
מסוס גול שבת הקדש
מקדש: (ב) תוס' ד"ה
הקדש וכו' ולא חסור פ"ו
ולא חסור אחר הפיר:

החובל פרק שמיני בבא קמא

צ.

עין משפט
נר מצוה

עו א מ"י פ"ו מהלכות
ערכין הל' יד ופ"ה
מהלכות מלווה וטו הל' י
ו פ"ה מהלכות ערכין
הל' י שבת ע"ז לז קול
טושי"ט ח"מ פ"ה ק"ה ספק
י:

עו ב מ"י פ"ה מהלכות
ערכין הל' טו סמ
ע"ז פו טושי"ט ח"מ ספק
ו וטושי"ט י"ד פ"ה ק"ה
ספק סמ:

עו ג מ"י פ"ה מהל'
דמא הל' טו:
ע"ז ב מ"י פ"ה מהל'
אשדות הל' טו:
ו פוסק מכרן ק"ה ופ"ה
סמ ע"ז ח טושי"ט
א"ה"ט פ"ה 5 ספק י:

ה ו מ"י פ"ה מהל'
ערכין הל' טו סמ
ע"ז פו טושי"ט ח"מ ספק
דמא ספק ל:

ה ו מ"י פ"ה מהל'
חולל ומקיל הל' ט
סמ ע"ז פו טושי"ט ח"מ
פ"ה סמ ספק חא:

מוסף רש"י

הקדש חמץ ושחרור
מפקיעין מידו שיעבור
הקדש כגון ששעבר שורו
לגלל חמץ ושחרור הקדש,
מפקיע שיעבור המלוא
וגובה חמץ מתקום אחר
זה וכן לקרן גולל גולל
ללא היה קני ליה אלא
לגביה דעלמא, דהוקא
קדושת חמץ אלא קדושת
דמיו דדקן היתא לא
מפקיע שיעבור, דמקן
בשרין (בג): מוסף עז
דער ופודה א"ס הנכנס
הלל טו (כחונות וכו')
וכו"ט (במות פו: ודורס:
פ"ו וי"ט פ"ה ח), תתק, א"ס
עשה חמץ אפסוקי לעבד
כסכס והרי הוא מנת
כדו של ישראל וכל ש
שטו של עז הפסח,
פקע שיעבור העכ"ס
הואיל אלא הי חמץ
דמיו וי"ט גמ' דמיו (במות
וכו"ט (כחונות ודורס:
וי"ט פ"ה ח), ושחרור, עשה
עבד אפסוקי ושחרור
הלל מסומלל, זה גובה
חמץ מתקום אחר (כחונות)
(ט): ופקע ממנו של
מלוא (במות פו:), על
מנת שישמשו, למכר
(רש"י ב"ב ג), ראשון,
א"ס הסו ונת לטוף עז,
י"ט מתנת המלוא א"ס,
ישנו ברין יום או
ימים, יעמוד לא יוקם
ופשו, דליל מהל לישלם
חמיו א"ס מתנת מהל
זה מת אפילו לטוף עז
הכר, כדנפקא לן מתוקף
המלך, מלמד שפוסקים
אחריו, פ"ה ש"ה שחור
תחתיו, ע"ז כל ל' יום
קדושה, אלא השני,
הלוקח א"ס ברין יום או
ימים, א"ס הסו ונת, אלא
הכרין אחר, דעבד נשני
כר ישראל לכל דבריו,
דמא ל' לה חמץ (שם),
קסבר, ר' מאיר, קנין
פירות, דמיו תשמיש
דעבד כל שלשים יום,
כקנין הגוף דמי, לומר
לכ"ל קנה גופו, ואחיו
שאלו לו פירות א"ס קנין
הטף שיש לו עבד, כגון
דליל גופו עומד לישלם,
ולכל ראשון קרי און
(שם) ר' יהודה אומר,

הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידו שיעבור. א"ס עשה שורו
אפסוקי והקדשו למנוח ולא דוקא הקדש דה"ה כל
אסורין שהן ראויים לפקוע כגון אינטל דמילתא דפרסות
אמיתא דיבמות (ד' טו: ושם) וכגון קונמות דפרק א"ע"פ (מבנות
ד' טו: ושם) דכיון שיש לאסור כח
לחול עשה אמת דרבה לטעמיה דאמר
בפרק כל שעה (פסחים ד' לא) ד"ה
מכאן ולהנא הוא גובה ושפיר מקדיש
הלוקח וכו' לא פקע נטריפת ב"ה
אלא קדושת דמיו כי היכי דפקעה
על ידי פדיון פקע נמי נטריפת ב"ה
כדאשכחן בזה (מקנה) כשהקדישה
לוקח חמורא לעלים כיוכל שאלו כח
להקדש נקדושת דמיו יותר מן
המקדש ופי פקע כח מקדש פקע כח
הקדש והיינו טעמא דמקן והיינו
טעמא דשחרור וד"ה מביא ראיה
מירושלמי דקאמר לא מנינו עבד
משמחרר וסחר ומשמעבד ובשעת
אסור חמץ ושחרור היה החמץ והעבד
כרשות בעלים וכו' לא פקע וכלל
הקדש היו קונמות ודבר המקנה לעל
וכן עשה יתו אפסוקי והשחרור לו
כלל הקדש הוא וכל דלג חשיב כח
מכר שמפקיע מידו שיעבור נעשה
שורו אפסוקי ומכרו כדאמר לעיל
בפ"ק (דף יא:) משום דלא היו
נטעמא דאחריו דמן הדין לא מפקע
אלא מתקנה דרנן הוא משום פדיון
ללקוחות דלית ליה קלל דלא נשח
עבדו אפסוקי דלית ליה קלל א"ס
מכרו ב"ה גובה ממנו אי נמי לא
חשיב כח אלא הני תלת דשנייה
נמנני או צרייתא דהקדש איתמר
אצרייתא דקונמות נאף על פ"ס
ושחרור אמתניתין דהשולל אדורות
הזין אין העבד חייב כלום לרבו
ומתן אמתני' דכל שעה (דנכרי שהלוא
א"ס ישראל על חמלו אחר הפסח
מוחר כהנאה דמהאי טעמא מוקמינן
לה כשהרינו אלא הלך לא חס
למנוח לא חסור מה ולא חסור ע"ו
ולא חסור רב) קונמות ומכר:
אלמלא (ב) שיעבוריה דבעל.
הכל היו פלוגתא בזה וזכר א"ע"פ
(מבנות דף טו: ושם) אומר דליל
קונמות מפקיעין מידו שיעבור דבעל
דאלמנה וכן ברש המדיר (שם דף
דאשה ואין יכול להדירה דפרקין וכיון דמשועבד לה היכי מלי מדיר
לה והמתן קונם שאלי עושה לפ"ק כו' ויבמות פרק אלמנה
(דף טו:) גבי אינטל דמילתא לא אלמנה רבנן לשיעבודא דאשה אלא
אמרין דנאכר כי פסקיה אמיתא וז"ל דיש מקומות שצריך לאלס
כח העבד וכן האשה יותר ממקום אחר: ר"ב מאיר אומר ראשון
ישנו ברין יום או יומים קסבר קנין פירות בקנין הגוף דמי. ואע"ג דגני שן ועין אין יואל לא לאיש ולא לאשה משום דליל לו כח
לשחרר קנין הגוף של אשה אבל ברין יום או יומים שהוא תחתיו ויש לו כח לדרושו לעשות מלאכתו סבירא הוא שהיה ברין יום או
יומים מלמד דקנין פירות בקנין הגוף דמי והר"ר יתחקר בר' צדוק מפרש דל"מ נמי יואל כשן ועין לאיש ולעיל גרסי' ואציעית אימא
דכ"ע לית לא מתנתא דאשה ופלוגתא דהני מנאי כו' ויהיה דקנין לאשה ולא לאיש כו' יהיה והיה דקנין לא לאיש ולא לאשה
כר"א דאמר שניה אין ברין יום או יומים דדריש כספו המיוחד לו וה"ע עבד המיוחד לו ועבד מלוג אין מיוחד לשניהם שאלו יש פירות
ולאו יש גוף ואין זה קריי בעלים ואפילו שניהם יחד אינם יכולין למכרו וכמו כן אין יכולין לשחררו ומשום ה"ק שדלית להו תקנה
דאשה דאפי' מכרו שניהם יחד אין מכירה כלל וא"ס מכירה האשה ונתגרשה א"ע"פ שהכל לאשה אין ללוקח כלום בה שהרי כשהכירה היו
כלים המוכר דבר שאין לו הלך לא שייך אליה דר"א כלל תקנה דאשה לר"א לא לר"ב לתקנה דאשה דלא שייך תקנה אשה
אלא היכא שא"ס מכירה הוה ללוקח וא"ס מתנה העבד מולא דשינויה קדש ללוקחים כדאיתא ביש נטלין (ב"ב דף קטנ: ושם):
כמאן אולא הא דאמר אבימר בו', נראה דמכירה יליף משחרור דשחרור הוא בעין מכירה דאי מדיו יום או יומים יליף אמאי
אזכרין כמקור גבי שחרור עבדו המיוחד לו: **א"ש** ואשה ששכרו בנכס מלוג, פירש בקונטרס דלא דמי לשותפות
דעלמא דהתם יש לזה חלק בכולו ליעול חזי וכן לאה אלא כולו קניין לא לגוף וכולו קניין לו לפירות וליכא מיוחד לא
לו ולא לה ענין זה י"ל עבד של שני שותפין דכספון שאלה הן הפירות וכן חזיו עבד וחזיו בן חורין נמי כגון
שנתן לו כל דמיו ואין מעובד אלא גט שחרור להיות מותר בבת חורין:

הקדש. עשה שורו אפסוקי לבעל חובו וסור ליה זה והקדשו קדושת
הגוף למנוח הפקיע שיעבוריה דמלוא ומותר למנוח ואין בו משום
גול (א) שבת הקדש מפקיעו הואיל ולא היה קניו לו ממש אלא עומד
לגבות הימנו. ודוקא קדושת הגוף אבל קדושת דמיו לא אלימי
לאפסוקי שיעבור מלוא דמקן מוסף
מלוא עז דער ופודה א"ס הנכנס
האלו על מנת לשלם לאשה א"ס כחונות
כו' נתקנת ערכין (דף בג:) ותכריז
המת כקדושת הגוף דמי ומפקיע
ונאשרין כהנאה: **חמץ**. נכרי שהלוא
א"ס ישראל על חמלו ולא הרינו אלא
דמחוסר גובינא שהיה עומד החמץ
בכחו של ישראל ואין לגכרי עליו
אלא שיעבור כשכא עת כיעורו
מפקיע אסור החמץ א"ס שיעבור
הנכרי ויחייב ישראל לגכרו. והא דמתן
בפסחים (דף ג:) נכרי שהלוא לישראל
על חמלו מותר כהנאה לאחר הפסח
מוקי לה כחל חס"ס כשהרינו אלא
עבדו נמשכן כיר נכרי דלא מחוסר
גובינא ולא שיעבור אלא קנייה
ממש: **שחרור**. עשה עבדו אפסוקי
ושחררו הלוא משחרר וגובה זה חובו
מתקום אחר: **יום** לכו סקנא
דאשה. ושיעבוריה דבעל כשכר
קנין פירות דעלמא הוא ויבקינן
פירות דעלמא פלוגי: **המוכר עבדו**.
עבד כענין לאחר: **וספק**. המוכר ע"ס
הלוקח ע"מ שישמשו עז שלשים
יום: ראשון ישנו ברין יום או יומים.
א"ס הכהו כחוק שלשים יום הללו ולא
מת חתה ידו אלא עמד יום או
יומים חי א"ס נהרג דמכיר (שמות
גא) אך א"ס יום או יומים וגו' אבל
ש"י א"ס הכהו כחוק שלשים יום הללו
שהיה בבית ראשון אינו ברין יום או
יומים ונהרג עליו אפי' מת מחולי
זה לטוף שלש שנים דקנין פירות
שוא קנין לראשון בקנין הגוף דמי
ולאו דמי הוה: **א"ש ואשה**. אפי'
מכרו שניהם כאחד: **לא עשו ולא**
כלום. שאינו לא ליה ולא ליה וא"ס
מת אחד מהם זה הנשאר מולא מיד
הלקוחות. ולא דמו לשותפין דעלמא
דהתם יש לזה חלק בכולו ליעול חזי
וכן לאה אלא כולו קניין לא לפירות וליכא
מיוחד לא לזה ולא לזה: **רש"י אברים**. כ"ד הן שהעבד יואל
בהן למרות בפ"ק דקדושין (דף כה:) **מתני'** **הפוקע למכירו**.
הכחו על אדניו לטון מורי. ל"א חוקע ממש: **נוסן** לו מלע. משום
בזאת: **סעור**. על הלחי כמו הסעור לנוע של ישראל כשהגדרין
(דף כח:) **לרם**. משך. ובכורות (דף לז) שמעתי לשון פוגם:
זה

ישנו ברין יום או יומים קסבר קנין פירות בקנין הגוף דמי. ואע"ג דגני שן ועין אין יואל לא לאיש ולא לאשה משום דליל לו כח
לשחרר קנין הגוף של אשה אבל ברין יום או יומים שהוא תחתיו ויש לו כח לדרושו לעשות מלאכתו סבירא הוא שהיה ברין יום או
יומים מלמד דקנין פירות בקנין הגוף דמי והר"ר יתחקר בר' צדוק מפרש דל"מ נמי יואל כשן ועין לאיש ולעיל גרסי' ואציעית אימא
דכ"ע לית לא מתנתא דאשה ופלוגתא דהני מנאי כו' ויהיה דקנין לאשה ולא לאיש כו' יהיה והיה דקנין לא לאיש ולא לאשה
כר"א דאמר שניה אין ברין יום או יומים דדריש כספו המיוחד לו וה"ע עבד המיוחד לו ועבד מלוג אין מיוחד לשניהם שאלו יש פירות
ולאו יש גוף ואין זה קריי בעלים ואפילו שניהם יחד אינם יכולין למכרו וכמו כן אין יכולין לשחררו ומשום ה"ק שדלית להו תקנה
דאשה דאפי' מכרו שניהם יחד אין מכירה כלל וא"ס מכירה האשה ונתגרשה א"ע"פ שהכל לאשה אין ללוקח כלום בה שהרי כשהכירה היו
כלים המוכר דבר שאין לו הלך לא שייך אליה דר"א כלל תקנה דאשה לר"א לא לר"ב לתקנה דאשה דלא שייך תקנה אשה
אלא היכא שא"ס מכירה הוה ללוקח וא"ס מתנה העבד מולא דשינויה קדש ללוקחים כדאיתא ביש נטלין (ב"ב דף קטנ: ושם):
כמאן אולא הא דאמר אבימר בו', נראה דמכירה יליף משחרור דשחרור הוא בעין מכירה דאי מדיו יום או יומים יליף אמאי
אזכרין כמקור גבי שחרור עבדו המיוחד לו: **א"ש** ואשה ששכרו בנכס מלוג, פירש בקונטרס דלא דמי לשותפות
דעלמא דהתם יש לזה חלק בכולו ליעול חזי וכן לאה אלא כולו קניין לא לגוף וכולו קניין לו לפירות וליכא מיוחד לא
לו ולא לה ענין זה י"ל עבד של שני שותפין דכספון שאלה הן הפירות וכן חזיו עבד וחזיו בן חורין נמי כגון
שנתן לו כל דמיו ואין מעובד אלא גט שחרור להיות מותר בבת חורין:

דיקן שפיה דקדש, לא יוקם כי כספו הוא, למי שהא קניי לגופו הי עבד (שם). שניהם ישנו כו'. ופסוקי, דספק נפשות דנעלים סהסוה וכו' נהרג מהם, לנקל, דנפקא לן מוספתו העבד והללו העבד (שם). שניהם
אין גמ'. לומר שניהם סהסוה נהרגין. זה, אחרון, לפי שאינו תשמיש כספו, שחרי מכו (שם). כי כספו הוא. חזיוהי הוא, דמה נתינת עמם לך לך לכן דבר וימור לא יוקם לפי
כספו הוא, אי נמי מדמיא למיכח כי ספק הוא (שם). התקיע לחבור. מהסו כנגד אדניו (שם). לטון רעט הלי ורעט הון למט כספו אלא האון (דפוסין א'). הכהה א"ס מכר בלגו, לשון מורי ב"ק, וכלן שמעתי
חוקע ממש, שחק בפי בלגו, וכלאי ללשון מורי ב"ק, וכלן שמעתי אל תהי מתוקף ק' (שם). שחרי כספם על ק' מוכריהם להיות ערכים כספם אחרים (בכורות יז). נותן לו סלע. דמי נטלי, לזכר נטל וטק ורפר א"ס
שום שם (שם). ק' שחרי דמי נטלי ללס טיטי (דפוסין א').

